

Sygn. akt IV Ka 21/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tadeusz Węglarek

Sędziowie SA Stanisław Tomasik

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska (spr.)

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - Tomasza Retyka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 204§2 dkk w zw. z art. 58 dkk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 października 2013 roku sygn. akt VII K 236/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk i art. 632 pkt 2 kpk **uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie karne wobec oskarżonego R. W.;**

kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 21/14

UZASADNIENIE

R. W. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od kwietnia 1993 roku do 7 marca 1994 roku w P., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przywłaszczył powierzone mu mienie w łącznej kwocie 308 855,12 pin, w tym kwotę 188 866,03 pin pochodzącą ze sprzedaży artykułów sportowych (...) oraz kwotę 119 988,09 pin z tytułu pobranych zaliczek na szkodę w/w spółki, tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k.,

II. w okresie od stycznia 1994 roku do 7 marca 1994 roku w P., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci 99 antyradarów wartości 4 348,08 pin oraz 9310 płyt kompaktowych wartości 55 860 pin o łącznej wartości 60 208,08 pin na szkodę w/w spółki, tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 14 października 2013 roku w sprawie VII K 236/13, w ramach zarzucanych oskarżonemu czynów, uznał oskarżonego R. W. za winnego tego, że:

1. w okresie od kwietnia 1993 roku do 7 marca 1994 roku w P., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przywłaszczył powierzone mu mienie w łącznej kwocie 272 721,03 (dwieście siedemdziesiąt dwa tysiące siedemset dwadzieścia jeden złotych trzy grosze) złotych, w tym kwotę 188 866,03 (sto osiemdziesiąt osiem tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć złotych trzy grosze) złotych pochodzącą ze sprzedaży artykułów sportowych Adidas oraz kwotę 83 855,00 (osiemdziesiąt trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt pięć) złotych z tytułu pobranych zaliczek na szkodę w/w spółki, czym wyczerpał dyspozycję art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 d.k.k. i art. 36 § 2 i 3 d.k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 12 000,00 (dwanaście tysięcy) złotych;

2. w okresie od stycznia 1994 roku do 7 marca 1994 roku w P., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci 6 270 (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt) płyt kompaktowych o łącznej wartości 12 226,50 (dwanaście tysięcy dwieście dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt groszy) złotych na szkodę w/w spółki czym wyczerpał dyspozycję art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 d.k.k. i art. 36 § 2 i 3 d.k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 1 500,00 (jeden tysiąc pięćset) złotych.

Na podstawie art. 66 d.k.k., art. 67 § 1 d.k.k., art. 70 § 1 d.k.k. orzeczone w punktach 1 i 2 jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy;

Na podstawie art. 66 d.k.k., art. 67 § 1 d.k.k., art. 70 § 1 d.k.k. orzeczone w punktach 1 i 2 jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w kwocie 12 500,00 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych;

Na podstawie art. 73 § 1 i 2 d.k.k., art. 74 § 1 d.k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 83 § 3 d.k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 2 listopada 2007 roku do dnia 5 czerwca 2008 roku oraz od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia 14 października 2013 roku przyjmując, że jeden dzień aresztu jest równoważny grzywnie w kwocie 15,00 (piętnaście) złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 44 451,99 (czterdzieści cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 2 900,00 (dwa tysiące dziewięćset) złotych tytułem opłat.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca.

Apelacja obrońcy, wniesiona na korzyść oskarżonego i wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., poprzez podjęcie i prowadzenie postępowania wobec oskarżonego, a w rezultacie jego skazanie, pomimo przedawnienia karalności przestępstw zarzucanych R. W. w akcie oskarżenia, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą r rozumieniu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. , na skutek mylnego uprzedniego uznania, że w niniejszej sprawie wszczęto przeciwko oskarżonemu postępowanie karne w okresie przewidzianym w art. 101 k.k., podczas gdy w tym okresie nie zostało mu przedstawione postanowienie o przedstawieniu zarzutów,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. zwłaszcza zeznań świadka H. M., W. P. i L. C. obciążających R. W., złożonych przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego, w sytuacji gdy zeznania te są niekonsekwentne i niespójne z zeznaniami tychże świadków złożonymi na rozprawie, przy jednoczesnym dowolnym uznaniu, że świadek H. M. miała przez okres 20 lat pretensje i negatywne emocje względem R., mimo braku powyższych wniosków w opinii biegłego psychologa J. T., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku w tym zakresie,

- art. 366 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt 4 i 5 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opinii biegłego L. S., która nie zawiera czasu przeprowadzonych przez biegłego badań oraz sprawozdania z przeprowadzonych czynności i spostrzeżeń, co w konsekwencji utrudnia merytoryczne odniesienie się do treści opinii i narusza prawo oskarżonego do obrony,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opinii biegłego W. R. z dnia 21.11.1994 roku, która została sporządzona w oparciu o niekompletną dokumentację księgową (...) Sp. z o. o. i (...) Sp. z o. o. i ustną relację głównej księgowej H. M., przy jednoczesnym przyjęciu przez biegłego błędnej metodologii sporządzania opinii polegającej wyłącznie na porównaniu rachunków zakupowych z rachunkami sprzedażowymi w/w spółek i uznawaniu ewentualnej różnicy za niedobór materiałowo-kasowy, za który odpowiedzialny miał być R. W., a ponadto oparcie się na sporządzonej w sprawie opinii L. S. z dnia 2.08.2013 roku, która została sporządzona w oparciu o niekompletną dokumentację źródłową spółek (...) Sp. z o. o. i (...) Sp. z o. o., przy jednoczesnym przyjęciu przez biegłego błędnej metodologii jej sporządzania polegającej na ograniczeniu się biegłego do potwierdzenia niekwestionowanych matematycznych wyliczeń przeprowadzonych przez biegłego W. R. w opinii z dnia 21.11.1994 roku, których nie można zweryfikować, ponieważ dokumenty księgowe spółki, na podstawie których została wydana opinia tego biegłego nie zostały dołączone do akt sprawy,

- art. 410 k.p.k. poprzez wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem analizy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, a w szczególności wyników kontroli przeprowadzonej przez Urząd Kontrolki Skarbowej (sygn. akt UKS II 720/224/93) w zakresie prawidłowości rozliczeń spółki (...) Sp. z o. o. ,

- art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodów zmierzających do ustalenia, gdzie znajduje się dokumentacja finansowo-księgowa spółek (...) Sp. z o. o. i (...) Sp. z o. o. i dowodów zmierzających do ustalenia, czy spółka (...) Sp. z o. o. w okresie objętym zarzutem faktycznie prowadziła działalność gospodarczą, księgi rachunkowo-podatkowe i składała deklaracje podatkowe, w sytuacji gdy H. M. zeznawała na rozprawie, iż spółka ta zaprzestała prowadzenia działalności i prowadzenia księgowości w chwili powstania spółki (...) Sp. z o. o. , przy czym powyższe uchybienia mogły mieć także wpływ na treść wyroku, ponieważ ich konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku w tym zakresie,

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego uzasadnienia odmowy obdarzenia wiarą zeznań świadków: H. M. i W. P. złożonych na rozprawie i oparcia rozstrzygnięcia wyłącznie na zeznaniach obciążających R. W., złożonym niemal 20 lat temu, pomimo przeciwnych wniosków płynących z opinii biegłego J. T., brak uzasadnienia uznania za dowód w sprawie opinii biegłych W. R. i L. S., mimo braku dokumentów źródłowych dla wyliczeń dokonywanych przez biegłych oraz brak uzasadnienia okoliczności obciążenia R. kosztami sądowymi co do zasady i co do wysokości, co w konsekwencji utrudniło odniesienie się do tej kwestii w apelacji, a tym samym naruszyło prawo oskarżonego do obrony,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- błędnym przyjęciu, iż spółce (...) Sp. z o. o. nie byli znani kontrahenci zalegający z zapłatą za zakupione wcześniej towary, a w szczególności towary marki A., podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zeznania świadka H. M. i W. J. potwierdzają, iż spółka (...) Sp. z o. o. posiadała kontrahentów zalegających z zapłatą za zakupione wcześniej towary, w tym również towary marki A.,

- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. W. dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia spółek (...) Sp. z o. o. i (...) Sp. z o. o., opisanego w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zeznania świadków: H. M., W. P., L. C., J. Z., Z. M., T. K., W. J. oraz sporządzone w sprawie opinie biegłych W. R. z dnia 21.11.1994 roku i L. S. z dnia 2.08.2013 roku i 7.10.2013 roku, nie potwierdzają, aby R. W. w ogóle dokonał przywłaszczenia mienia na szkodę w/w spółek, a w szczególności, aby dokonał przywłaszczenia mienia spółek o wartości wskazanej w punktach 1 i 2 sentencji wyroku.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności czynów, ewentualnie: o uniewinnienie R. W. od popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał skargę apelacyjną i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz umorzenie postępowania karnego wobec przedawnienia karalności czynów.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się być zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania karnego wobec przedawnienia karalności czynów przypisanych R. W..

Ponieważ ocena zarzutów merytorycznych poniesionych w apelacji jest aktualnie bezprzedmiotowa, Sąd Okręgowy ograniczy się tylko do wskazania powodów, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, że ostatecznie okazało się, iż słusznie skarżący wniósł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania z powodu wystąpienia przesłanki określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - choć zasadność zarzutu przedawnienia karalności czynów zaktualizowała się dopiero w dniu 7 marca 2014r.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w momencie wniesienia aktu oskarżenia i wyrokowania przez sąd rejonowy w niniejszej sprawie, nie nastąpiło jeszcze przedawnienia karalności przypisanych R. W.. Zdaniem skarżącego datę przedawnienia obu czynów niesłusznie przedłużył sąd pierwszej instancji o dodatkowy okres, przyjmując, że w sprawie miała miejsce sytuacja opisana w art. 102 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 k.k. (podstawowe okresy określające terminy przedawnienia karalności przestępstw), wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa zostaje odpowiednio przedłużona. Skarżący podnosił, iż owo przedłużenie wymaga wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a więc: sporządzenia tego postanowienia, a także jego niezwłocznego ogłoszenia i przesłuchania podejrzanego, natomiast w przedmiotowej sprawie nie doszło do niezwłocznego ogłoszenia postanowienia i przedstawienia R. W. zarzutów (ogłoszono je dopiero po wielu latach) i z tego względu błędnie uznano, iż sytuacja opisana w art. 102 k.k. ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zdaniem skarżącego oskarżony wyjeżdżając w dniu 7 marca 1994 roku poza granice Polski, nie miał świadomości prowadzenia przeciwko sobie postępowania karnego. Wbrew tym twierdzeniom Sąd Okręgowy zważył, iż słusznie uznano, że przedłużenie terminu, o jakim mowa w art. 102 k.k. dotyczy także przedmiotowej sytuacji procesowej, albowiem: Data wydania postanowienia jest datą wszczęcia postępowania także wówczas, gdy z przyczyn niezależnych od organów ścigania nie nastąpiło niezwłoczne ogłoszenie go osobie podejrzanemu – tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2001 roku w sprawie III KKN 44/01 (opubl. LEX nr 51860). Jednym z przykładów, gdy brak możliwości niezwłocznego ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów, jest niezależny od organów ścigania, jest ukrywanie się sprawcy. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, na co wskazują okoliczności wyjazdu oskarżonego i liczne czynności podejmowane przez organa ścigania, na przestrzeni wielu lat, nakierowane na zatrzymanie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył jednak, że nawet uwzględniając dodatkowy termin przedłużający przedawnienie karalności, o jakim mowa w art. 102 k.k., takie przedawnienie karalności obu czynów przypisanych R. W. nastąpiło w momencie wyrokowania przez sąd odwoławczy.

W przedmiotowej sprawie oskarżonemu postawiono zarzuty popełnienia dwóch czynów zakwalifikowanych z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. Podstawą zakwalifikowania czynów z dawnego Kodeksu karnego („d.k.k.”) tj. z Kodeksu karnego z 1969 roku, był fakt, iż w momencie popełnienia czynów (odpowiednio w okresie: „od kwietnia 1993 roku do 7 marca 1994 roku” – czyn I i „od stycznia 1994 roku do 7 marca 1994 roku” – czyn II) obowiązywała inna ustawa (kodeks karny z 1969 roku), aniżeli w chwili wyrokowania (Kodeks karny z 1997 roku). Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa, niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie względniejszą okazała się być ustawa obowiązująca poprzednio tj. Kodeks karny z 1969 roku. Zważyć należy, że takiej oceny dokonały już same organa ścigania, albowiem akt oskarżenia również wskazuje na kwalifikacje prawno-karną kodeksu karnego z 1969 roku. Przyczyną takiego uznania, był fakt, iż w momencie popełniania czynów, zachowanie sprawcy, o jakim mowa w punkcie I aktu oskarżenia, należało zakwalifikować z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. – przywłaszczenie mienia powierzonego jako przestępstwo ciągłe, a w dacie orzekania zostałby on zakwalifikowany z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – przywłaszczenie mienia powierzonego znacznej wartości w czynie ciągłym. Przepis, który przewiduje wyższe zagrożenie w sytuacji dopuszczenia się przestępstwa przywłaszczenia w stosunku do mienia znacznej wartości, nie obowiązywał w dacie czynu, albowiem został dodany na mocy art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego (DZ. U. 1994.126.615) i obowiązywał dopiero od dnia 31 grudnia 1994 roku. Zagrożenie wyższą karą w sytuacji znamienia „mienia znacznej wartości” (tj. do 10 lat pozbawienia wolności), w konsekwencji pociąga za sobą wydłużenie okresów przedawnienia karalności czynu. Jedną z fundamentalnych zasad prawa karnego jest zasada, zgodnie z którą zmiana ustawodawstwa karnego nie może działać na niekorzyść sprawcy – *lex severior retro non agit*. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, iż korzystniejszą dla oskarżonego ustawą jest kodeks karny z 1969 roku i prawidłowa kwalifikacja prawo - karna czynów winna wskazywać art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k.

W tym także miejscu należy zauważyć, iż nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy „najwzględniejsze”, lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurujących ustaw (podobnie wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1970 roku w sprawie VKRN 402/69 PiP1971, z.1.s.173 i z dnia 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99 Orz. Prok. I Pr. 2001, nr 12, poz.1). W tej sytuacji przyjęcie, iż korzystniejszą dla sprawcy, co do czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku, jest ustawa Kodeks karny z 1969 roku, nie pozwala, by co do czynu opisanego w punkcie 2 wyroku, zastosowano ustawę obowiązującą aktualnie. W konsekwencji powyższego, ustawa Kodeks karny z 1969 roku miała zastosowanie do obu czynów zarzuconych R. W..

Długość terminów przedawnienia karalności przestępstw uzależniona jest od wagi przestępstwa, ściślej od rodzaju lub wysokości sankcji karnej przewidzianej w części szczególnej lub wojskowej kodeksu karnego, albo w ustawie karnej szczegółowej. Nie odgrywają tu roli unormowania dotyczące obligatoryjnego lub fakultatywnego odstąpienia od wymiaru kary, nadzwyczajnego złagodzenia lub nadzwyczajnego obostrzenia kary (Kodeks karny Komentarz I pod redakcją A. Wąsek i inni, Gdańsk 2005 art. 101 uw.9 str. 743). W tej sytuacji, co do czynu czyn zakwalifikowanego z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. uznać należy, iż właściwym jest przyjęcie, że jego przedawnienie opisuje art. 101 § 1 pkt 3 k.k., który dotyczy przedawnienia karalności występów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Przy zastosowaniu przepisów dotyczących przedawnienia przewidzianych w Kodeksie karnym z 1969 roku („d.k.k.”), przedawnienie czynów objętych aktem oskarżenia nastąpiłoby z dniem **7 marca 2009 roku**, jednak na mocy art. 15 ustawy z dnia 6 września 1997 roku „Przepisy wprowadzające Kodeks karny” przewidziano, że do czynów popełnionych przed wejściem w życie Kodeksu karnego (tj. przed dniem 1 września 1998 roku) stosuje się przepisy tego kodeksu o przedawnieniu i zatarciu skazania, chyba że termin przedawnienia co do tych czynów już upłynął. Ponieważ termin ten

nie upłynął do dnia 1 września 1998 roku, do przedawnienia czynów zarzuconych R. W. należało zastosować zasady przewidziane w ustawie Kodeks karny z 1997 roku („k.k.”). Zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 3 k.k. karalność przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat, natomiast jeżeli w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie (art. 102 k.k.), karalność popełnionego przestępstwa ustaje z wpływem dodatkowego terminu 10 lat. Termin wymieniony w art. 102 k.k. - wydłużający okres przedawnienia z 5 do 10 lat, został wprowadzony na mocy ustawy z dnia 3 czerwca 2005r. (DZ. U. Nr 132, poz. 1109) i ma zastosowanie do czynów popełnionych przed jej wejściem w życie, chyba, że termin przedawnienia już upłynął. Ponieważ w niniejszej sprawie do daty 3 sierpnia 2005 roku (data wejścia w życie ustawy zmieniającej kodeks karny z dnia 3 czerwca 2005r.), słusznie termin przedawnienia czynów oskarżonego R. W. należało wydłużyć o dodatkowy okres 10 lat wynikający z art. 102 k.k.

Reasumując: ponieważ oba czyny przypisane oskarżonemu popełniono do dnia 7 marca 1994 roku, ich karalność ustała z dniem 7 marca 2014 roku.

W tym miejscu, niejako na marginesie, Sąd Okręgowy zauważa, iż akta przedmiotowej sprawy wraz z apelacją wpłynęły do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 10 stycznia 2014 roku. Pierwszy termin rozprawy apelacyjnej wyznaczono na dzień 7 lutego 2014 roku. Rozprawa została w tym dniu odroczone z powodu zarówno braku potwierdzenia zawiadomienia o jej terminie obrońcy oskarżonego, jak i wniosek R. W. o odroczenie rozprawy, uzasadniony stanem zdrowia (przebyty w styczniu 2014 roku wylew krwi do mózgu). Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 4 marca 2014 roku, a jednocześnie do tej daty dopuszczono cztery opinie biegłego neurologa, dwie biegłych tłumaczy oraz załączono szereg informacji i dokumentów, na okoliczność ustalenia, czy oskarżony w swoim aktualnym stanie zdrowia może stawić się w sądzie i brać udział w rozprawie. Ostatecznie rozprawa wyznaczona na dzień 4 marca 2014 roku nie odbyła się z powodu nieobecności obrońcy i braku zgody oskarżonego na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Mając na uwadze powyższe, dostrzegając wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439 §1 pkt 9 k.p.k., zaskarżony wyrok należało uchylić, a postępowanie karne wobec oskarżonego R. W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności czynów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu powołanego w części dyspozytywnej orzeczenia.